

A Pécsi Ítéltábla dr. Kőrössy Mária ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve** címel. rendű és **II.rendű felperes neve** címe II. rendű felpereseknek - dr. Raskoványi Zsuzsanna jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (címe) ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2012. január 24. napján kelt 24.P.21.603/2011/8. számú ítélete ellen az I. rendű felperes által 9. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelez az I. rendű felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a II. rendű felperesnek 12.172 forintot és 75.229 forint perköltséget. Az I. rendű felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az alperes közigazgatási szerv ügyintézője megsértette a felperesek ügyféli jogait a felperesek tulajdonában álló ingatlannal szomszédos ingatlan hatósági szemléje során, amikor a szemle tárgyául szolgáló ingatlan haszonélvezőjével szemben nem alkalmazta a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) által lehetővé tett kényszerítő eszközöket annak érdekében, hogy a felperesek, mint a közigazgatási eljárásban részt vevő ügyfelek a szemletárgy birtokosának tiltakozása ellenére is bejussanak a szemle helyszínéül szolgált ingatlanra és részt vegyenek a szemlén. Az elsőfokú bíróság jogi következtetése szerint az alperes a Ptk.348.§-a és 349.§-a alapján kártérítési felelősséggel tartozik a felróható magatartásával okozott károkért. Ez alapján kötelezte az alperest a II. rendű felperesnek a szemlére való utazási költsége, valamint a szemle időpontjára

eső napon kiesett jövedelme megtérítésére. Az I. rendű felperes esetében azonban nem találta bizonyítottnak a jövedelem kiesést. Figyelembe vette ugyan, hogy az I. rendű felperesnek, mint igazságügyi szakértőnek a szemle időpontjában voltak szakértői kirendelések és az óradíja 4.000 forint volt, de nem találta bizonyítottnak, hogy az I. rendű felperes bármely kirendelést nem tudta volna teljesíteni és jövedelemtől esett volna el a károkozó körülmény folytán. Ezért az I. rendű felperes 16.000 forint kártérítés iránti keresetét nem találta megalapozottnak. A 96.000 forintos perköltségigényét sem találta megalapozottnak, mert nem támasztotta alá az I. rendű felperes, hogy a bíróság előtti meghatalmazott képviselőként és félként való megjelenése szükségképpen ilyen összegű keresetkiesést okozott volna a számára.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű felperes nyújtott be fellebbezést, kérve az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az ő keresetének a teljesítését is. Az elsőfokú bíróság jogi álláspontját tévesnek és hátrányosan megkülönböztetőnek találta. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítéletből következően amennyiben alkalmazottként dolgozna és egy nap szabadsága elveszett volna az alperes ügyintézőjének jogellenes felróható magatartása miatt, akkor jogos lenne a kártérítési igénye, míg úgy, hogy ÁFÁ-s magánszemélyként folyamatosan igazságügyi szakértőként dolgozik, nem alapos. Kifejtette, hogy szakértői véleményeit minden esetben záros határidőn belül el kell készítenie, ezért ha egy munkanapja kiesik amiatt, hogy saját jogvitájában ügyféli jogait kívánja érvényesíteni, akkor az egy adott munkanapra eső munkáját hétvégén vagy éjjel kell elvégeznie. Ez a körülmény az ő érdekkörébe esik, ha a jogai gyakorlása miatt merül fel, azonban a hatóság terhére kell essen, ha a hatóság ügyintézőjének jogellenes eljárása miatt meg kell ismételni. Véleménye szerint nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a munkavállaló csak a munkaszerződésben meghatározott munkaidejében végezhet munkát, míg más jogviszonyok keretében a magánszemély lényegében bármikor. Ennek megfelelően a perbeli képviseleti tevékenysége miatt felmerülő keresetkiesés megítélésének elmaradását is jogellenesnek találta.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet „hatályában való fenntartását” kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése alapjául szolgáló tényeket helyesen állapította meg és azokból az I. rendű felperes keresetére nézve helyes jogi következtetések levonásával hozta meg az ítéletét, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp.253.§ (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - utalással a Pp.254.§ (3) bekezdésében foglaltakra is - helyes indokai alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra utal még a másodfokú bíróság.

Az I. rendű felperes keresete elmaradt jövedelem, keresetvesztés megtérítésére irányult. Az I. rendű felperes azonban nem bizonyította, hogy az alperes jogellenes felróható magatartása következtében tényleg jövedelemvesztést szenvedett volna el. Ilyen tényre az I. rendű felperes nem is hivatkozott. Az I. rendű felperes arra hivatkozott, hogy a jövedelemszerző munkáját a számára céltalan közigazgatási eljárási cselekmény miatt szabadidejében kellett elvégeznie. Az I. rendű felperes keresete tehát lényegében a szabadidejének meghatározott mértékű elvesztésén alapul. A szabadidő elvesztése kétségtelenül bosszantó, de amennyiben nem fizetett szabadságról van szó, mérhető vagyoni értéke nincsen.

Az I. rendű felperes az alperessel szemben jövedelemvesztés címén kártérítési igényt akkor érvényesíthetett volna, ha igazolja, hogy valamely szakértői megbízatását nem tudta teljesíteni az alperes jogellenes felróható magatartása miatt. Ebben az esetben is vizsgálni kellett volna viszont, hogy mindent megtett-e a feladata teljesítése érdekében az alperes károkozó magatartása ellenére azért, hogy a károsodás bekövetkezését elkerülje. A Ptk.340.§ (1) bekezdése alapján ugyanis a károsult a kár elhárítása, illetve csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tesz eleget. E jogszabályi rendelkezés alapján tehát az I. rendű felperes az igazolt jövedelemvesztését sem követelhetné megalapozottan az alperestől, amennyiben a kiesett munkanapjára eső munkát szabadidejében (hétvégén, éjjel) nem pótolta volna. Az I. rendű felperesnek az alperes jogellenes magatartása miatt egy munkanapra eső munkaideje esett ki. Ennek a szabadidőre való átcsoportosítása nem olyan aránytalan tehervállalás, amely a kárelhárítás érdekében ne lenne elvárható az I. rendű felperestől. A kvalifikált szellemi munkát végző emberek nagy része ezt az áldozatot természetesen hozza meg munkájának elvégzése érdekében évente akár számos alkalommal is.

A fellebbezés sikertelen, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján az I. rendű felperest terhelik a másodfokú eljárásban felmerült költségek. Az alperesnek értékelhető másodfokú költsége nem merült fel. Az állam által előlegezett eljárási illeték megfizetésére a Pp.78.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján a fellebbezőt kötelezte a másodfokú bíróság.

A másodfokú bíróság az ítéletét a Pp.256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja és (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s , 2012. július 6.

dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Döme Attila s.k. előadó bíró, dr. Kutasi Tünde s.k. bíró